Dan ging ik verder en ik betrad de kerkers, waar de priesters
189
en priesteressen leefden. In één van deze cellen leefde Dectar.
Als leerling was hij tot mij gekomen, doch als meester eindigde zijn aardsche leven. Een afgrijselijk einde had hij beleefd. Nu leerde ik zijn diepe innerlijk kennen.
In Dectar waren thans vele levens bewust, doch van dit leven voelde hij eigenlijk niets. De zonden en fouten in dit leven begaan, had hij in latere levens weer goed gemaakt. Daardoor begreep ik nu, dat hij die rekening had vereffend. Doch die andere levens kwamen één voor één bewust in hem terug en al die gebeurtenissen stoorden hem en moest hij overwinnen.
Een ontzettende kastijding had hij op zichzelf toegepast, ook hiervan had hij mij nog niets verteld. Uit dit leven voelde hij alléén de liefde en het gevoel van angst, een einde aan zijn leven te maken. Het gevoel, dat de ziel voortstuwde om hooger te gaan en dat liefde was, dat gevoel bleef en werd door al die levens veel krachtiger. Als dit gevoel in slaap viel, dat zich als verlangen liet voelen, maar de liefde beteekende, zonk de ziel tot het allereerste stadium terug, om dan nooit weer bewust te worden. Doch het was niet mogelijk, want daarvoor leefde men op aarde en maakte men deel uit van het oneindige. Al die levens dienden om een hooger bewustzijn te bereiken, om eens dat te beleven, dat in harmonie zou zijn met de natuur en met dat, waaruit wij waren.
In deze cel leefde Dectar. Nu ik aan hem dacht, ving ik andere gevoelens op. Ik mocht zijn naam, dien hij in dit leven had gedragen, niet uitspreken. En daarvoor schrikte ik terug, want ik zou Dectar's vorige leven in hem wakker kunnen maken en hij ging dan opnieuw in al die ellende over. In zijn leven op Isis zou dit voor hem noodlottig zijn.
„De klank van zijn naam," zoo hoorde ik tot mij zeggen, waardoor ik begreep, dat men mij ook hier volgde, „vernietigt zijn rust". Ik aanvaardde dit onmiddellijk.
Wat ik zag en wat ook Dectar in dit leven had beleefd, was het leed en de smart van vele menschen; dat had hij hier alléén te dragen gekregen. Zijn geheele persoonlijkheid en zijn priesterlijke naam was met hem den dood ingegaan.
190
„Laat dat met rust, Venry, maak dat niet wakker, blijf af, waarvoor geleden is, waarvoor hij martelingen onderging en waarvoor harten zijn gebroken. Laat dat onherroepelijk slapen."
Het is toch prachtig, zoo dacht ik, dat ik ook hier zoo duidelijk de stem in mij hoor spreken en dat Dectar's leven aan anderen bekend is. Opnieuw hoorde ik tot mij spreken: „Als alles sterft, oplost en vergeten raakt, dan toch niet een naam, waar vele diepe gebeurtenissen aan vastliggen. Daarnaar heeft de ziel geluisterd. Zij behoudt eeuwen lang haar kracht en eens tot bewustzijn gekomen, trekt zij, althans voor de begaafden, alle gebeurtenissen weer tot zich terug, zoodat zelfs de geheele persoonlijkheid weer bewust wordt. Die klank blijft in leven en als iets de ziel

wakker maakt, dan is het de naam, die het leven en de persoonlijkheid vertegenwoordigt.”

Nu volgden andere gedachten, waarop ik mij instelde.

Dectar had lief en zijn liefde was in dit leven Lécca. Hij voelde ook nu die liefde. Maar waar is Lécca? Waar ben je, priesteres, die mijn vriend kent en zijn liefde voelt? De liefde die tot hem komt is wakker, leeft en wordt tot hem gezonden en behoort tot het bewuste verlangen. Dectar is op aarde, hier was hij één met je. Lécca, waar ben je? Ook jij moet in leven zijn, onder al die millioenen menschen is er slechts één, die zijn tweelingziel raakt. Dectar zegt, dat je leeft; hij ziet je op aarde en in hem komt je liefde. Die liefde is van zijn ziel. De magische wetten zullen je tot mij brengen en ik zal weten, waar je nu leeft. Niets, hoor je, Lécca, niets zal je kunnen tegenhouden, je zult tot mij komen!

Ik had mij reeds op de ziel van Lécca ingesteld en al mijn gaven uit dit leven traden in werking. Opnieuw riep ik haar. Lécca, ik roep je. Mijn eerste pogingen treden in werking, ik roep je Lécca, doch aanstonds roep ik je opnieuw en je zult tot mij komen.

Nu reeds wist ik, dat Lécca op aarde leefde. Dectar had goed gevoeld. Zij beiden waren één, één in geestes- en stofleven. Lécca kende de wetten, de krachten waren in haar aanwezig en zouden wakker worden. Niets kon haar tegenhouden, ook al was zij in een diepen slaap, zij zou en moest uittreden en tot mij komen.

The Jews, too, shall have to begin with their spiritual
awakening here in the land of shades, and, like all religious
people, it will be difficult and painful for them because their
teachings on Earth have been so different. Here, however,
the Jew does not feel as an outcast, he feels more at ease because
here he will have forgotten about his former life with

its cheating and haggling. If he could not do so, his development
towards a higher life would be at a standstill and there
could not be any awakening for him. For his Messiah is not
coming in the clouds,—He nas lived already on Earth. Still,
the Jew is looking for Him in the land of shades, it is as if
he had been smitten with blindness. The heathen has nothing,
but this is still better that to cling to a possession which
has no existence. Then in the course of advancement towards
the spheres of light, Jewry in life after death will lose
its meaning altogether, for, are not all the souls descending
from the Jews? From the Jewish faith developed the Christian
faith. Here in the "Land of Dawn," of the shades, we
learn to look deeply into the Jewish soul on Earth. There,
these lives have lost every spiritual significance, that is how
far their haggling and cheating and their dissipation have
brought them. They are still practicing unrighteousness,
even among themselves. Again it is the Age of Christ that is
inhibiting their conduct. Or did the Jews perhaps think that
after this great war they could play die role of martyrs?
Here you see again that this war was of a deeper significance
for everybody, for all the life in God's space. In a
hundred thousand ways the laws of God called a thundering
"halt" to the Jews, for these people have brought a curse
down upon their own heads, and Caiaphas was the one who
carried out this curse.
Where is the Messiah? He lives within you, and on Golgotha
He has died for you and for all and also for the Jew.
Oh, my dear Jewish soul, you soul of God, seek no more, be
a Jew no longer, accept Christ and learn to love the life of
God, otherwise it will be impossible for the voice of the "Age
of Christ" to reach you.

CHAPTER FOUR

The Peoples of the Earth as Seen in Their Qualities

ALL THE PEOPLES AND NATIONS ARE ENGAGED IN THE SAME
Zx struggle. They all are for our life qualities, peculiarities
of that personality which we call mankind. And since they
all are part of that mankind, it is interesting to see in what
way, qualitatively, each one is acting for this personality:
mankind.
We know already what nations belong to the good qualities,
to the House of Israel. England is the original tribe of

Moses. She is representative of the personality: mankind.
All the other peoples are character qualities of England; they
have to achieve unity. This does not mean that England
should have the hegemony over the others. It is clear that
England as the original tribe of Moses has to give love on
pain that other qualities shall arise. Thus, this personality
strove for the good; England did not want war. This is beyond
any doubt. Israel is fighting for the good, to secure
peace and rest on Earth. In all centuries England has conducted
wars, but then it became the goal of the masters to
bring unity to mankind. But there are nations who want to
acquire leadership, and this could not be. H,e who nevertheless
would rise up against this plan will have to be forced
into submission. Germany, Japan and Italy have to experience
this. There was a good reason why England received
the keys to Europe out of the hands of the masters; the hea-
30 x
302 THE FUTURE
thenly nations could not possibly have taken over this task.
Therefore it must happen that the heathens come to Israel
and not Israel to the heathens, for this would mean unity
with the hegemony of the heathens on the one hand or unity
with the House of Israel at the head on the other hand. And
a union of the peoples under the heathens could not be accepted
by the "Age of Christ" because the heathens stand for
destruction, spiritual regress and domination by violence,
while Israel, on the other hand stands for righteousness.

De nacht maakte plaats voor den dag, maar ik was nog steeds
bezig te denken, den dood te volgen in zijn duizenden stadia van
sterven en doodgaan. De lichtjes brandden nog steeds, een tiende
van hun inhoud hadden zij eerst verbruikt.
Ik hoorde dat er aan mijn celdeur gerammeld werd en dat er
iemand binnentrad. Wie het was, kon ik niet zien, ik lag te diep
in mijn kist. Het was mij alleen mogelijk te voelen en mij daarop
in te stellen. Dectar was het niet, zijn invloed en uitstraling was
269
anders. Een vreemd gevoel kwam in mij en daaraan stelde ik
die onbekende persoonlijkheid vast. Die gevoelens bouwden zich
voor mij op en ik zag den persoon, duidelijk kon ik hem waarnemen.

Dezen priester kende ik niet. Wat hij hier kwam doen beleefde ik al spoedig, omdat hij mijn lichaam besprenkelde. Ook dat begreep ik, want ik nam het van hem over. Wie den dood inging had geen voedsel noodig. Dus kreeg ik niets, ik zou mij daarmede moeten vereenigen. Waarachtig, zoo dacht ik, Isis is machtig, ook hierin diep.
Opnieuw begon ik te denken, want ik kon niet inslapen. Den geheelen nacht had ik geen oog dicht gedaan, ik zou en moest wakker blijven, of ik leerde niets.
„Als gij wilt, tracht dan te slapen," zei Dectar, maar het was mij niet mogelijk. Ook hierin was Isis groot en diep, ik zou bijna zeggen, volmaakt. Dan maar denken, steeds en steeds weer opnieuw denken, alles en alles van mijn jeugd af nabeleven en het mij eigen maken. Ik ging dan ook mijn geheele leven na, van klein kind af volgde ik alles. Niets was er verloren gegaan, alles keerde tot mijn bewustzijn terug, nu ik ook daarmede één was. Toen ik daarmede gereed was, was de dag alweer voorbij en naderde de nacht. Nu volgde ik hetgeen Dectar mij had geleerd en wij samen hadden besproken. Zijn voelen en denken zoog ik thans in mij op, want zijn wijsheid gaf mij nu rust èn dankbaarheid, zoodat ik geen haat meer voor hem voelde. Het is toch merkwaardig, zoo dacht ik, als het nog lang duurt dan ben ik hem zelfs dankbaar voor alles wat ik thans beleven mag. Mijn liefde voor hem keerde weer tot mij terug en dat maakte mij heel gelukkig. Van mijn leider hoorde ik nog steeds niets. Maar hoemeer ik aan Dectar dacht, des te dankbaarder werd ik. Toen ik zoover gekomen was en hem weer aanvaardde, keerde ook mijn liefde weer in mij terug, doch ook de nacht was alweer voorbij, daar de zon opkwam. Te slapen was mij niet mogelijk geweest, ik moest wakker blijven.
Opnieuw beleefde ik dat besprenkelen van mijn lichaam en dat beteekende een weldadige verfrissching voor mij. Twee dagen en nachten leefde ik reeds in mijn kist en nog steeds brandden
270
de lampjes en wilden niet sterven. Als die den dood ingingen, behoorde ik weer tot de levenden en was mijn één-zijn met den dood voorbij. En het was wel vreemd, dorst of honger voelde ik niet eens. Ik was te intens één en verbonden. Dus begon ik maar weer opnieuw te denken en ik volgde al die menschelijke sterfbedden en verlangde heel innig, dat de dood weer tot mij kwam, want door Hem leerde ik heel veel. Op den dag voelde ik Hem ver van mij verwijderd, maar in de duisternis was ik geheel één. De dag duurde mij nu een eeuw, zoo verlangde ik dat het duister werd. Ik begreep, dat de lampjes voorloopig nog zouden blijven branden. Alles ging dienzelfden weg, géén levend organisme kon hieraan ontkomen. Op den dag onderging ik deze doodelijke rust en ik maakte mij als 't ware gereed voor den nacht, om goed en duidelijk te kunnen luisteren. Den Tempel van Isis en al de meesters was ik vergeten. Ik dacht alléén aan Hem, Zijne Majesteit „De Dood".

Daarin was ik nu heel innig bewust, dit bewustzijn was eerst kort in mij gekomen. Ik volgde toch de wetten van Isis en maakte ze mij eigen. Ook wilde ik mij de onzichtbare wetten eigen maken, waarvan „de dood” mij verteld had. Langzaam ging de dag voorbij en werd het weer avond.

Moeheid voelde ik niet, mijn lichaam stond echter strak, alsof er geen leven meer in was. Het was duister en de zon reeds lang onder, in den Tempel was iedereen ingeslapen, alleen ik was nog wakker. Zeer zeker, deze kastijding genas mij, bracht geestelijke diepte tot mijn arme ziel en het ontwaken voerde mij omhoog, zoodat er een andere stilte naderde, weer anders dan zoo straks, dan gisteren, en eergisteren, deze was wéér dieper, nog rustiger zou ik zeggen.

Het moet na middernacht zijn geweest, dat ik de zachte schreden van den dood hoorde naderen. Met Hem moest er een ijskoude luchtstroom tot mij komen; nu echter werd ik hevig warm.

Zijne Majesteit was in aantocht. Lang behoefde ik niet te wachten en als een waarachtige gestalte zag ik Hem voor mij. Hij zei tot mij: „Goeden nacht, beste Venry.”

„Goeden nacht, Majesteit, gij keert tot mij terug?”

„Ik heb je verlangens gevoeld, beste jongen, en dus kom ik je iets van mijn ervaringen vertellen, die ik zoo juist weer moest beleven. Ik zeg „moest”, beste Venry, want zij wilden niet luisteren en niet tot mij komen en je voelt wel, ik moest toen weer geweld gebruiken en dat is heel jammer. Ik was bij een rijk heer, Venry, hij had veel aardsche goederen en al zijn vrouwen beweenden hem. Ik zag naar al die tranen, beste jongen, doch niet één van hen meende het. Zij hadden hem gediend, omdat zij tot het aardsche leven wilden behooren en om naar al die rijkdom te kunnen kijken, ook al behoorde het haar niet eens toe. Maar hun meester, een rijzig man, groot en krachtig, werd door één van mijn helpers, het was een vergiftig insect, gestoken en zou tot mij komen. De menschen denken, beste Venry, dat ik hen martel, maar dat is niet waar. Zij moeten komen en daarvoor is de vernietiging van hun kleedje noodig. Hoe het geschiedt, doet er niet toe, als het maar gebeurt. Welnu, hij raasde en tierde van woede, maar het hielp hem niets. Zooeven trad hij mijn rijk binnen, doch ik heb voor hem geen krot, geen hut, niets, niets, beste Venry, hij leeft in de duisternis en ligt daar, en zal wachten totdat God hem weer wakker maakt. Hij was veel te opstandig. Ik zag in zijn leven. Veel schoons heeft hij ontvangen, doch hij begreep het niet. Zie je, Venry, dan bezoedelen zij al die schatten en dan vervloeken zij mijn Meester.

Vanmiddag riep ik er velen tegelijk. Het waren er duizenden, een andere helpster spoelde hen over de aarde en zoog hen later in haar diepte. Beste Venry, zoo zijn er velen die mij helpen, maar „ik” ben het. Er was een vrouw, die haar man vergiftigde. Ook zij dacht mij te helpen, doch dat is niet waar en ik vraag mij af, waar zij zich mee bemoeit. Ik zal zelf mijn helpers uitkiezen

en zij volgen mij heel gaarne.
Je denkt zeker, dat ik heel veel te vertellen heb, maar ik moet weer spoedig op weg, Venry, dezen nacht heb ik veel te doen. En jij moet straks gaan slapen. In den morgen behoor je weer tot de levenden. Als jij en hen, die je lief hebt, tot mij komen, aanvaard dan, beste jongen, dat je omgeving feestelijk versierd is, waar ik zelf voor zal zorgen. Als je dan op de „weide" bent
272
en mij in al mijn kracht en heerlijkheid ziet, dan komt er vreugde en wel hemelsche vreugde in je hart en van hen, die eeuwigdurend tot je behooren.
Je krijgt slaap, Venry, ik weet waarom en zal mij dan ook in stilte terugtrekken en mijn langen weg vervolgen. Groet hen van mij, die tot de levenden behooren, die mij kennen en mij willen aanvaarden, maak hun duidelijk, dat ik slechts „Liefde" ben en laten zij ophouden met mij te haten. Wil je, beste Venry? Verzacht mijn pijn en vertel hun van al mijn warmte, zoodat zij ontwaken, al die slapers, al die droomers, die denken te leven.
Mijn jongen, ik ga verder en groet je, maak je taak af en wees krachtig, vergeet nooit aan mij te denken, dan ben je ook steeds gereed. Als de zon opkomt is mijn Koninkrijk met millioenen gevuld, waarvan er velen schreien als kleine kinderen, maar de kinderen daarentegen zijn wakker en bewust en hun innerlijk geeft aan mij warmte, zoodat ook ik de heerlijkheid van mijn taak kan begrijpen. Ik groet je, mijn vriend, ook ik ga heen."
Ik dacht lang na. Aan die klank, het warme en prettige gevoel, dacht ik het begrijpen, het volwassen bewustzijn, ja, een meester te voelen. Het leek mij, alsof een vriend tot mij sprak, die mij reeds lang kende. Het was wel heel vreemd en ik aanvaardde mijn gedachten ook niet, doch ik dacht in Hem mijn eigen leider te voelen. En wellicht was dit niet waar, toch had ik heel veel geleerd.
De nacht naderde den dag, maar ik sliep in. In den morgen ontwaakte ik, nog waren de lichtjes niet uit. Doch de lampen waren leeggebrand, weldra zouden ook zij sterven. Ook dat was doodgaan. Nu wachtte ik af, de een na den ander ging uit. Een gejubel steeg uit mijn innerlijk omhoog, want dit beteekende het einde van mijn één-zijn met den dood. Ik zou nu weer tot de levenden op aarde behooren en zou weer aan mijn taak beginnen. Als mij thans toegestaan werd het huis van den dood te verlaten en ik Hem voor zijn gastvrijheid zou mogen danken, zou ik zeer gelukkig zijn. Ik zond een gebed tot hem op.
„Ik dank u, o, Dood, voor uw wijsheid, die ik nu heb ontvangen. U maakte mij heel oud en dat is slechts korten tijd. Ik werd
273

Je krijgt slaap, Venry, ik weet waarom en zal mij dan ook in stilte terugtrekken en mijn langen weg vervolgen

weet wel beter, maar ik schrijf al deze gedachten neer, omdat ze bij mijn bewustzijn passen, ik ga dus geen stap verder! Ik wil verder, maar zekerheid wil ik hebben. Ik ben dus bezig een „geestelijke wetenschap op te trekken, waarover ikzelf de wetten beleven kan. En dit wordt het machtige wonder, dat ik in al de menschelijke harten en handen van deze wereld wil neerleggen, eerst dan begint er een nieuw leven. En nu krijgen wij geluk te zien, zoo schoon, dat wij nog niet kennen! Renétje kent dat geluk al, ik zélf heb het gezien en gevoeld. Maar nogmaals... ik ga geen stap te ver. Ik móét eerst fundamenten zien en eerst daarna leg ik die naast of óp de vorige!
Meer is er niet, ik ga dus weef slapen. Ik hoop maar, dat ik morgen van alles wat ik nu beleefde niets meer weet. Ik kan dan tegen mezelf zeggen... ik ben als een ziel schrijvende geweest. Ik dacht als ziel, ik praatte als ziel, ik heb als ziel lief, zooals ik als mensch nimmer heb liefgehad. Maar dat behoort tot de bovennatuurlijke verlangens in den mensch. Ik zeg nu en uitdrukkelijker nog dan vroeger: voor God is alles mogelijk! Je kunt het niet weten, alles ligt ónder je menschelijke hart.
Ik slaap al bijna.”
Als Anna komt ben ik al een uur wakker. Ik heb goed geslapen. Ik voel me uitgerust. Ik heb een vage herinnering in me aan René. Hoe is het met den jongen? Een kracht is het, die mij naar het logboek stuurt. Als ik het boek in mijn handen houd, krijg ik bijna ’n beroerte van schrik.
Ik lees...!
Heeft mijn ziel geschreven? Denk ik, zooals nu, als ^ziel? Kan de ziel uit haar lichaam gaan en allerlei dingen beleven? Ik ben er koud van. Ik kan er niet bij, want ik weet van dit alles niets. Maar ik ga het begrijpen. Ik ben een slaapwandelaar en schrijf in slaap dingen op. Of het is het grootste wonder dat ik heb ontdekt. Als het eerste goed is, zijn wij menschen wonderen. Dan is de werking van Karei ’n groot en machtig gebeuren. Dat is dan eigenlijk alles! Dan zijn wij menschen als zielen bovennatuurlijke wezens? Niets van aan, althans nu nog niet, wij zijn echter ook los van élke stof, elk stoffelijk weefsel, een mensch. Dat is de ziel of de geest! O, ik zink bijna in elkaar van geluk. Ik doe het boek

weg, als ze nu zouden komen moét ik mijn houding verklaren en ik wil er geen woord over spreken. Het is tè machtig, tè ongelooflijk. Ik ga er over nadenken.
Dit, wat leven is, kan denken. Dat wat ziel is is daar, in die wereld, een mensch en een persoonlijkheid. En die mensch heeft lief, is bovennatuurlijk begaafd, want als persoonlijkheid bezit je alles wat je hebben wilt. Je kunt je verplaatsen, je kunt spreken, je kunt er bloemen plukken, je kunt er alles, élles doen, wat je ook als stoffelijk mensch denkt te mogen doen, als je het leven lief hebt! Ik voelde hardheid, leugen en bedrog, de laagheden van ons maatschappelijk leven, voel je daar niet meer. Ik weet nog niet wat er zou geschieden, indien er uit mijn leven hardheid of bedrog uitstraalde, ik denk echter, dat ik mijzelf uit dat land

zou verwijderen, een onzichtbare hand mij bij mijn nekvel zou pakken om
mijn miezerige persoonlijkheid er uit te smakken. Het is ongelooflijk wat
ik onderging en mocht voelen en ik zal er voorloopig veel over denken,
opdat ook die geheiligde atmosfeer in mij tot ontwaking komt.
Als ik bedenk, dat ik daar al meermalen ben geweest, stemt het me
droevig, omdat ik het niet heb begrepen. Maar ik zal thans voorzichtig
zijn, in rust ga ik verder. Ik geloof ook, dat ik er toen nog niet voor open
stond en dan staan wij menschen op geheiligde zaken en voelen het niet.
We willen gelijk hebben in alles en toch weten we, dat het duivelsche
voor honderd procent in ons reageert om het goede en het allerbeste van
anderen kapot te maken! Ik léén me niet daarvoor, God bewaar me...
ik moet er niet aan denken!
■ Maar wanneer de ziel waarachtig een volgend leven bezit, dan zijn
wij ook in staat om tot Sonja terug te keeren. En de vele anderen, die
wij mochten leeren kennen, eveneens. De anderen, die door hun ziekten
het dag.elijksche bewustzijn moesten loslaten en het ellendige hadden te
aanvaarden, is alles bijeen het bezit van de ziel, het ruimtelijke gezichtsveld
voor haar leven en het volgende dan, waartoe zij behoort en klaarblijkelijk
op is afgestemd. Ik kom dan terug bij René en Erica, al die
moeders, al die gekken, die vooruit voelden wat er zou geschieden,
waardoor zij hun „oorzaak en gevolg” beleefden. Ik geloof nu, dat dit
de wetten voor de ziel zijn, voor ons innerlijke leven. En dat is mijn
studie, daardoor bouw ik mijn eigen „universiteit”!
En is dat, wat ik zoek, niét waarachtig, dan zou het slaapwandelarij
zijn met „bewust weten, bewust handelen en denken”! Een vreemd iets
is het, maar daarin bevinden zich, leven de gekken. De een is er ziek door,
een ander doet er door aan kunst. Wonderbaarlijke aspecten zie ik.

Zij spelen voor ons leven een ontzagwekkende rol, waardoor de menschelijke
ziel ontwaakt. Ik ga thans voelen, dat het vader- en moederschap
één van de allerhoogste aspecten zijn voor ons leven en bestaan in deze
luimte, waarvoor de God van al het leven zijn kinderen geschapen heeft.
En als ik daar achter zou mogen kijken, sta ik voor het „Universum"
van zijnzWezen, Ziel, Geest, Persoonlijkheid, Vader- en Moederschap,
Leven, Licht, Liefde! Is dat even Wat?
Wij menschen zweven elke seconde van ons leven in die ruimte, de
stoffelijke dan, dit Universum. Ik ga thans voelen, dat wij menschen
ruimtelijk bewustzijn bezitten, maar dat wij óns zijn gigantisch bewustzijn
eigen moeten maken. Wij menschen zijn één met Zon, Maan en
Sterren en wij hebben hierdoor ons leven gekregen. Nü moeten wij wel
aanvaarden, dat wij onmetelijk zijn in alles! Ik ben bezig om die raadsels
op te lossen en ik zie, ik ben al een eind op weg.
Ik ga verder, maar ik moet ó zoo voorzichtig zijn. Ik weet wat mij te
wachten staat. Als ik bezwijk ben ik als Antoon de talenkenner, als
Herman Donkers de dominee, die zijn God niet vond en gek werd, omdat
Jehova vergeten heeft zijn adres op te geven, nü zoekt hij dag en nacht,
maar komt niet op het pleintje waar Jehova leeft. Ik zag — geloof me —
de vlag half-stok hangen, waarmee ik zeggen wil, dat honderdduizenden
hun gezoek duur moesten betalen en voor dit leven bewust of onbewust
werden opgesloten. Maar dat zag Herman niet, hij zag niet, dat hij een
doodloopenden weg bewandelde en brak zijn kostbaren nek, zijn levensadem

vloog weg, zijn onbezielde geest stierf een buitengewonen dood.
En daar zit hij, niéts aan te doen! Is dat niet afschrikwekkend! Ik kom daar niet, ik blijf er nu vandaan, omdat het mij zoo dfoevig maakt. Die menschen hangen aan een hoogen muur, zei ik al ze vergaten hun ladder en er is er niet één gemaakt die hen het terugkeeren naar deze goede Aarde waarborgt. Zoo hoog gingen ze vliegen, en Jehova kijkt van achter zijn eigen masker naar al deze'bedrogen zielen van Onzen Lieven Heer. Is dat ook even een sport? Maar wij hebben met God uit te staan, met God willen wij omhoog, niet door zoo'n duivelstoejager naar de stoffelijke en geestelijke ellende, naar volkomen afbraak!
Renétje zal ons allen den éénen boom wijzen. Ik geloof dat! Ik wéét dat! Van mij stroomen krachten tot dit zieleleven en die worden daarginds opgevangen. Zijn gevoelige ziel zuigt die waarachtigheid in zich op. Ik behoef mij om niets bezorgd te maken, de wetten spreken, ze zullen ons allen voor de „geheiligde ontwaking" plaatsen!
Wij beginnen aan een nieuw leven! Wij beginnen de dagen al te tellen,